

Ytringens pris

Betraktninger utenfor rammen slaktes massivt og kollektivt.

Meninger

Christian Tybring-Gjedde (Frp)

Oppdatert: 17.jan. 2012 10:28

Læ

I Norge finnes en tung overfladisk påtvunget konsensus. En konform ramme som huser alle godkjente synspunkter. Rammens ytterpunkter settes av dem som har makt og mulighet til å refse og belønne. Slike synspunkter blir gjerne kalt politisk korrekte. Dette er synspunkter som oppfattes som moralsk overlegne, og som derfor ikke trenger å bli underlagt samme grundige analyse uansett hvor mange logiske brister som påvises. Sinnelagsetikken har forkjøringsrett for konsekvensetikk.

Hyller de meningsløse

Norge er også et land som hyller de meningsløse. Et land som utad påberoper seg nær sagt ubegrenset ytringsfrihet, men som samtidig massivt og kollektivt slakter enhver betraktning utenfor rammen, uansett hvor velformulert, fornuftig og logisk den blir presentert. Dissidentens ord og tanker får straks merkelapper påklistret, og absolutt ingen av dem som refser og belønner våger å gi dissidenten sin støtte. Man velger medlemskap i de sobre salongene fremfor å stå på fornuften og sannhetens barrikade.

En sjelden gang blir resultatet av denne konformiteten så overveldende og tydelig at selv enkelte av dem som er innenfor tør å reagere. Utvisning av slik raus humanisme overfor en dissident blir uttrykt med alle mulige slags forbehold naturligvis, og kommentatoren må på generelt grunnlag understreke at han tar fullstendig avstand fra dissidentens politiske ståsted og oppfatninger. Et slikt avvik fra konformiteten går allikevel ikke upåaktet hen hos de øvrige refserne.

Enfoldighet

Vi har alle et behov for å høre til. Ikke minst gjelder det de som refser og belønner. De har utpekt seg selv til å være normgivende. De passer på hverandre og de passer på oss alle, og det minste avvik blir straks rapportert i nærmeste leder eller kommentarspalte. Skulle en dissident uttrykke skepsis eller påpeke inkonsekvens ved eksempelvis handlingsregelen, bistandspolitikken, klimapolitikken eller innvandringspolitikken, eller enda verre; forlange et konsekvent og kompromissløst forhold til våre frihetsverdier, ja, da er de der alle sammen, i all sin enfoldighet.

Dissidenter blir ofte beskrevet som ytterliggående eller ekstreme. Og underforstått litt enkle. Hensikten med slike merkelapper er at journalisten raskt får poengtert at innholdet i det som omtales ikke har refserens støtte, og av den grunn ei heller burde møte forståelse eller støtte hos leserne. Skriver eksempelvis dissidenten at islamske sharialover er barbariske og bryter med våre frihetsverdier, eller påpeker det faktum at dagens innvandringspolitikk vil gjøre etniske nordmenn i mindretall i Oslo løpet av 10–15 år, da viser refserne ingen nåde.

Budbringeren stigmatiseres

Da spiller det ingen rolle hvorvidt dissidenten kan vise til eksempler, utredninger og bunnsolide fremskrivninger. Slike synspunkter er automatisk utenfor rammen, og må for konformitetens skyld umiddelbart avvises og budbringeren stigmatiseres. At synspunktene dissidenten fremfører harmoniserer med utviklingen folk flest opplever i sine nærområder, blir ignorert. Refserne bor naturligvis ikke i slike områder og de vil selvsagt aldri finne på å sende sine barn på skoler som representerer det mangfoldet de selv hyller.

Til tross for svært mange medieflater, er det som oftest bare nyanseskjeller mellom de meningene som presenteres. Mediene bruker mye spalteplass og tid på egne kommentarer og betraktninger, men journalister og redaktørers politiske slagside gjør dessverre meningsrommet enda smalere. Ønsket om å være innenfor, disiplinerer så sterkt at konformiteten blir nærmest total. Dessverre er den ytterste form for konformitet diktaturet.

Vedvarende mobbing

Ytringsfriheten sikrer dissidenten mulighet til å gi uttrykk for synspunkter som går på tvers av den uprovoserende og behagelige konsensus. Ytringsfrihetens garantier går imidlertid utover dette. Ytringsfrihet inkluderer også retten til fravær fra mediens kollektive og vedvarende mobbing og stigmatisering. Men, dessverre så gjør refsernes udemokratiske kamp mot meningspluralisme, ytringsfriheten til et begrep uten reelt innhold. Også dissidenter lever et liv utenfor avisspaltene, og hvorfor skulle dissidenten akseptere å bli refsernes verbale leketøy og prygelknabe, når en slik stigmatisering blir en belastning for familien, sosiale aktiviteter og en potensiell hemsko for yrkeskarrieren?

Vil bli avslørt

Tiden er allikevel i ferd å løpe ifra refserne. Utviklingen innenfor en rekke områder sørger for at all deres arroganse og nedlatenhet blir avslørt. De har tatt feil i mangt. Det gjenstår å se hvem av dem som har moralsk ryggrad til å forlate den sosiale tryggheten som konformiteten representerer.

Publisert: 17.jan. 2012 09:16

VIS KOMMENTARER

MEST LEST MENINGER

- 21:43 Kronikk av Kashif Iqbal: Hva vet man om ytringsfrihet når man aldri har hatt det?
- 16:24 En fotballfrues forviklinger
- 13:18 Per Fugelli: Fire beroligende midler etter terroren
- 17:41 Monica Csango: Jeg er jøde – jeg er Charlie
- 12:35 Mens alle andre er Charlie

MEST KOMMENTERT SISTE DØGN

- 16:38 Må kjøre 2,5 km for å hente posten (30)
- 14:07 Flere sier de er fysisk aktive, men færre føler de har god helse (39)
- 09:55 Venstre-leder: Trine Skei Grande: - Alt ligger på bordet (40)
- 08:22 Et bokprosjekt i fri flyt (46)
- 21:40 Her er lesernes vei- og jernbaneønsker (57)
- 10:16 Forsvaret selger unna gamle marinefartøy (61)